

Els tres noms d'un actor

Antoni Campos nasqué a Bétera, el poble d'Alfons Roig i tota la saga dels Pertegaz, on aviat fou conegut pel seu malnom de Toni Merla. Toni Merla una nit, una nit de cap d'any, acudí amb els seus amics a una festa que els Inglés —una família de ceramistes dedicada els darrers anys a les nines de luxe— organitzaven en la seua casota de l'Albera. Allí Joan Izquierdo (que anys a venir esdevindria un dels modistos més fanosos de la ciutat) el va fer disfressar-se de Sara Montiel.

D'aquella disfressa va nàixer el tercer dels personatges, i Toni Merla esdvingué la Margot. Han passat deu anys des que actuà en públic per primera vegada, però l'esforç no ha estat inútil. Antoni Campos, Toni Merla o la Margot —que tant se val— ja sap què és en realitat. Un actor. Un home que comparteix tres noms.

—Això teu és difícil, ¿no? Tres noms. ¿Què significa cadascun d'ells per a tu?

—Home, jo puc separar els tres noms perquè són tres personatges diferents. El Toni, el Merla, és el que estava en el poble intentant fer-se la seua vida; Antonio Campos està en mi, com sempre, sóc jo, i la Margot és el fruit d'aquest personatge inventat per Juan Izquierdo que apareix en els escenaris. Al principi, la Margot era un transformista, però avui ja és un actor.

—¿Són noms que responen a geografies diferents? ¿Bétera? ¿València? ¿El poble? ¿La ciutat?

—En el poble el qui es queda ha de fer una vida molt estancada, i jo he canviat, a nivell de buscar-me-la, però, en el fons, encara sóc la mateixa persona que va eixir de Bétera. En tot cas, són ells els qui em veuen ara diferent. Però jo estic convençut que la gent que em coneix de sempre sap que sóc la mateixa persona. No em mareja l'embolic de noms que vols armar. Jo sóc Antonio, i la faena és la faena.

—El teu treball començà a La Ce-

Es va fer famós, ara fa deu anys, creant un personatge que portava per nom «la Margot» i que imitava Sara Montiel. Des d'aleshores, no ha parat mai de treballar i ha aconseguit que la Margot siga ella mateixa.

Vicent Partal

«Al principi, la Margot era un transformista però avui ja és un actor»

tra, un pub lligat també a una persona de Bétera, a Chon...

—Sí, va passar que me n'havia vingut a València a treballar de perruquer, però, per aquelles coses que passen, estava portant una *whiskeria*. Se'n va assabentar Juan Izquierdo, i em digué: «Xe, que et pegaran amb una botella un dia, una navaixada...» i em va dir que, per a estar allí, millor anava a La Cetra, que acabaven d'inaugurar i feia numerets. Jo no ho tenia massa clar, perquè allò no tenia relació amb el que estava fent, però ell va insistir molt dient que així em guanyaria «pa la broma pa la broma», i la broma acabà sent el meu treball.

—¿Per quants anys ja?

—Ara n'he fet deu.

—¿I en aquests deu anys el canvi més important per a tu quin ha estat?

—Pel que fa al treball, he evolucionat molt i bé, que ara done molt més del que donava, però crec que em falta competència perquè em puga fer una idea més clara del que faig. A mi, se'm va encotillar en el personatge de Sara Montiel, la Margot era Sara, i durant anys m'ha estat molt difícil fer

alguna altra cosa, encara que jo sabia des del principi que podia fer més. Em faltava suport i, de fet, fins que no vaig anar a La Belle Epoque i vaig conèixer Miguel Bras, no vaig poder-me desencasellar del personatge de Sara Montiel. A partir d'ací, és quan crec que he donat alguna cosa. Després, vingueren les actuacions a La Claca, on crec que me'n desencasellaren ja del tot, perquè feia papers molts diferents, d'home inclús. I, després, ja ha vingut la història de Pachá, que no va eixir bé, per motius d'empresa i local. Últimament, en La Bohème, estem fent una versió lliure del Tenorio, i crec que encara he demostrat un poc més el que puc fer. Que no és simplement vestir-me de dona.

—I ara quan has fet aquest salt, quan tornes a fer de Sara, ¿què passa?

—Que la tinc tan assumida des de dins, que crec que ja és part de la meua persona. Tinc tan assumit el personatge que el puc penjar una temporada, deixar-lo alçat, i després per recuperar-lo, no em costa gens, quan el trac, el trac igual.

—Però la teua Sara Montiel és molt especial. La teua increpa els espectadors, el «vés a fer la mà» o el «xica, toca't la figa» t'ixen amb facilitat...

—És que, en realitat, no és que faça de Sara Montiel, sinó que la gent, a través meu, la veu, la recorda. Ara, en La Bohème pensem fer-ne una versió més moderna, allò que ella no ha pogut fer mai, i jo crec que ja és la

IKONO

Margot la que parla amb els espectadors. No he de recórrer a Sara, perquè jo ja em trobe amb més recursos meus.

—¿Per cert, això de la Margot d'on ve?

—¡Juan m'ho va posar! Primer, em vaig dir Soledad Gautier, perquè em recordava una cantant de tangos que era molt semblant a ma mare, però allò no sonava bé. Si hagués fet un personatge, així, poètic, lènguid, però jo feia un personatge molt de València, molt animal. Després, vaig pensar llevar Gautier i posar el meu segon cognom, que és Ramos. Però tampoc no m'agradava i, al final, Juan Izquierdo em digué: «Ni una cosa ni l'altra, et buscarem un nom com el que tu representes, que siga un putot», i triàrem la Margot, que era el nom

d'una vedette de l'any de la picor...

—¿Tu penses que les brofegades que dius des de dalt de l'escenari afavoreixen el teu personatge?

—Al principi, la reacció de riure del públic, no sabia si la proporcionava el meu treball o el meu físic. Tenia un cos de camioner, el tinc encara, i feia de Sara Montiel, ¡tu diràs! El que passa és que es va crear un morb de gent que pensava allò de: «Anem a veure els maricons de La Cetra» i, clar, a aquesta gent, jo els tallava el bacallà i m'hi imposava dient-los que allí podien ser maricons en la vida privada, però que, sobre l'escenari, no es feien mariconades, sinó divertir la gent que pagava per entrar. Aleshores, és quan la gent aplaudia i es començà a córrer la veu que aquell que actuava

en La Cetra ningú no l'acollonava i que allí estaven tots com a voltors i ell contestant-los a tots. El meu èxit ha estat això. Si jo hagués estat com la majoria, aquells que es disfressaven de dona perquè els encantava, no hauria arribat a res. Jo m'hi dedicava perquè sabia que era una professió digna i que podia arribar lluny si treballava bé.

—*¿I aquesta actitud tan decidida dalt de l'escenari no t'ha creat problemes en ocasions?*

—Ara ja no. Ara la Margot és molt respectada, però, al principi, em digueren de tot. Jo sempre vaig tenir clar que havia de respectar la gent, però que ells també m'havien de respectar a mi, i els qui no han vist clar això han acabat malament.

—*¿Què penses de tota aquesta discussió sobre si la nit valenciana, és ara més marxosa que abans o no?*

—En això et puc dir poc, perquè treballo cada dia... de nit. Home, alguna vegada vaig a fer-me una cope-ta, però no sóc allò que es diu un entès en la nit. Sempre m'han encantat les discoteques. Jo a Bétera era el *bailongo*, però ara ja no puc, perquè acabe de treballar fart de música i de ball. De tota manera, em fa la impressió que València és molt avorrida i que ha perdut molt. ¿Què qui en té la culpa? Supose que deu ser el sistema, l'atur, tot allò dels robatoris, els atracaments, ara els vídeos: No ho sé segur.

—*¿I un dia normal què fas?*

—*¿Jo?* ¡Dormir! ¡Dormir sempre que puc! Abans dormia molt bé, però ara ja no, dorm a trompades, el telèfon no para de sonar, un desastre. I després, sempre tens compromisos, festes, inauguracions, i supose també que m'he fet còmode per necessitat. Quan actue, actue molt a gust, però, després, em fa molta falta parar un poc.

«València és molt avorrida i ha perdut molt».

—*¿Escolta, i a València, el teatre, què?*

—A València la gent no vol teatre. I això és lamentable. Hi ha grups de gent jove que volen fer coses, però no tindran mai una oportunitat ni de subvencions, ni d'una atenció, ni de res. I la gent que administra els diners, Conselleria i coses així, sembla com si jugassen a una roda, roda la vareta i sempre toca als mateixos. Ara a tu, i demà a tu.

—*¿Et trobes cansat, després de deu anys de treballar?*

—¡Uff! ¿Que si em trobe cansat?

—*Home, deu cruixir això de pegar bots cada nit sobre un escenari...*

—¡Jo no pegue bots! Cansa el problema que jo crec que, després de deu anys, encara no he pogut dur la meua faena fora de València, a Barcelona, a Madrid, a Bilbao, a Sevilla. No és ben bé cansament, però la veritat és que això arriba a ser una rutina. I físicament la veritat és que mai no m'he

cuidat, però ho hauré de fer ara, perquè m'ho diuen els metges per un problema que tinc als genolls. M'aprimaré un poc.

—*Tu has fet de tot en aquesta vida: obrer de vila, repartidor de butà, cambrer. ¿Què faries si això s'acabava?*

—Sempre he dit que faria el que fos. Però em sembla que ja estic capacitat per no tornar a necessitar anar a l'obra. Ja em muntaria alguna botigueta.

—*¿T'atrauria fer alguna pel·lícula, alguna obra de teatre que escapàs una mica d'això del music-hall?*

—Jo ara faria qualsevol cosa. De xicotet no m'agradava el col·legi, fugia, i ara, en canvi, sóc capaç d'engolir-me pàgines i pàgines de text. Aleshores, crec que sí, que avui podria fer qualsevol cosa. Ara, de fet, he acabat un curt, de Paco Verger. Em varen dir també que em volien en una pel·lícula de Carles Mira, però sembla que al final no es decidiren, perquè deien que jo no era de tendència catalanista. Ningú no m'ho vingué a preguntar.

—*Mai no vols parlar de política...*

—Sempre he dit que els artistes no podem tenir vida política, perquè ens devem a un públic divers. A pesar d'això, tinc les meues idees, clar. Però no puc definir-me, no crec que haja de fer-ho.

—*¿Però, per exemple, si et pregunten què opines de l'alcalde, em contestaries?*

—*¿De quin alcalde?, ¿del de Bétera?*

—*No, d'aquest senyor no val la pena opinar. Del de València.*

—Personalment no el conec, però tinc clar des de sempre que, als polítics, no els importa ni el poble, ni les vagues, ni res de res. Estic acostumat a veure gent d'aquesta i parlen ben clar. El qui té padrins es bateja i el qui té poder se'l queda. Jo, durant el règim de Franco, feia el que em donava la gana. Al col·legi, cantar el *Cara al sol* i, després, muntar-me la meua vida el millor que podia. Ara, igual. Els règims canvien perquè el món progressa, però, per al poble, tot és igual.

—*¿Què faràs d'ara endavant?*

—A nivell de faena, jo somie eixir de València, però amb un projecte seriós i, dels projectes que tinc reals, millor no parlar-ne, que sempre es *ga-fen*.

—*Deixa-me'n una de final. ¿Trobes a faltar res?*

—Trobe a faltar no tenir divuit anys i saber el que sé. □

«La Conselleria juga a la roda, i sempre toca als mateixos».